

Radanje predstave - backstage report

Kada biste samo znali koliko je truda, ideja, promjena, neuspjelih pokušaja, vježbi i proba potrebno za ostvarenje jedne predstave, sigurno biste na sve to gledali drugim očima

Nedavno sam u Puli završila jedan prelijepi projekt. Radi se o predstavi „Saloma“ koju je režirao Damir Zlatar Frey, po motivima Oscara Wildea. Predstava prekrasne scenografije, raskošnih kostima, moćne glazbe i upečatljivog redateljskog rukopisa, digla je publiku na noge, oduševila kritiku i obogatila kazališnu scenu.

No ono što bih s vama željela podijeliti nije rezultat, koji možete vidjeti uživo ili na slikama i o kojem možete čitati u novinama, već ono što se krije iza toga: proces rada i stvaranja. Ono što znamo samo mi koji mjesecima radimo na tome da vam prenesemo kazališnu čaroliju! Kada biste samo znali koliko je truda, ideja, promjena, neuspjelih pokušaja, vježbi i proba potrebno za ostvarenje jedne takve predstave, sigurno biste na sve to gledali drugim očima.

Snaga pokreta

Nakon „čitaćih proba“, kada usvojimo tekstove i već malo vladamo likovima, počinju probe na sceni. Za tu vrstu proba, pogotovo u ovakvom projektu, potrebna je jako dobra fizička forma, tako da smo svaki radni dan počinjali treninzima. Probe su bile jako lijepe i kreativne, ali uvijek dosta naporne i fizički i psihički, baš zato što je redatelj Damir Zlatar Frey želio napraviti predstavu nabijenu istinskim emocijama, tako da je izbacio sav suvišan tekst, a tamo gdje teksta nije bilo, tijelo i energija pokreta ga je trebala zamijeniti. Tražio je uvijek jedan istinski i vjerodostojan pristup, koji proizlazi iz esencijalnog načina glume, bez nekih suvišnih dodataka i pokreta.

Nakon što su sve scene bile glumački i redateljski postavljene, i nakon što je montirana scenografija i rasvjeta, počele su prve "kostimirane probe". Ako se mene pita, to su mi najdraže probe, tada počinje prava zaigranost glumca, jer već ima postavljen lik i cjelokupnu viziju predstave. Na glumcu je sada da pronade nijanse i osvijesti neke tehničke probleme kao npr. kako hodati u kostimu, kako plesati u štiklama ili hodati po hrpi mljevene gume nabacane po pozornici, koje pokrete izbjegavati da ne padne umetak kose...

Ta strašna premijera

Nakon toga slijede „generalne probe“ kada se, još uz šminku i frizuru, pokusi počinju odvijati u kontinuitetu. Tada se smatra da je predstava skoro gotova, naprave se fotografije, koje se koriste za izradu knjižice i pošalju medijima i nakon toga slijedi - premijera. Ona je uvijek nekako najstrašnija, s jedne strane jedva čekaš da dođe, jer si toliko „nabrijan“ da se želiš čim prije „suočiti“ s publikom, a s druge strane ne znaš kako će to biti prihvaćeno, hoće li biti kakvih grešaka, hoće li publika razumjeti poruku, pročitati podtekst....

Lijepo je raditi u kazalištu, živjeti na sceni, osjetiti publiku i disati sa njom. Osjetiti kako te doživljava, čita i na kraju nagrađuje toplinom i pljeskom. Publici se ne može lagati, ona uvijek prepoznava istinu i prave emocije, i zato ova naša „Saloma“ ima takav uspjeh!